

דברי חכפר

ישראל במלחמה

לא לו שניסו לשבור אותי, תודה.
לא ידעתם את זה, אבל בניתם גרסה
חזקה יותר, חכמה יותר ובלתי
ניתנת לעצירה שלי.

מילים חכמים
bywise@ מילים

גיליון מס. 2901 * טז חשוון תשפ"ו * 7 בנובמבר 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

צבא ההגנה לישראל
מודיע על הבאתו לקבורה של
סרן
עומר מקסים נאמיר וז"ל

בן רונן ואורנה

**הלוויה תתקיים ביום שישי,
 ט"ז במרחשוון התשפ"ו,
 7 בנובמבר 2025, בשעה 10:30
 בבית העלמין הצבאי בקרית שאול**

**המשפחה תקבל מנוחמים במוצ"ש בין השעות 18:30-22:30
 יום ראשון 10:00-13:00, 16:00-22:00
 ב"מתן השרון", הפלמ"ח 4, רעננה.**

טרם גיוסו, עומר היה חניך במכינת גליל עליון בשלוחת כפר הנשיא בשנים 2019-2020 ומאומץ אצל משפחת פרנק

בשבועות שלפני ה-7 באוקטובר תפס צוות טנק 3 את הקו באזור מוצב הבית הלבן, שנמצא בין הקיבוצים ניר עוז ונירים, ובבוקר הטבח הוא נלחם מול המוני המחבלים - עד שכל חבריו נחטפו.

צוות טנק מספר 3 מונה ארבעה: סרן עומר נאוטרה ז"ל (מלונג איילנד), מפקד הטנק ומפקד המחלקה; רב"ט נמרוד כהן (מרחובות), התותחן; סמ"ר עוז דניאל ז"ל (מכפר סבא), הקשר-טען; וסמל שקד דהן ז"ל (מעפולה), הנהג. גופתו של שקד חולצה על ידי צה"ל באוגוסט 2024, לאחר כמעט שנה בשבי, ונמרוד כהן שוחרר בפעימת החטופים החיים האחרונה. עומר ועוז הושבו אמש לקבורה בישראל אחרי יותר משנתיים.

30 שנה לרצח רבין

השבוע לפני 30 שנה, י"ב בחשוון 4 בנובמבר 1995, בתום עצרת השלום בתל אביב, נגדעו חייו של ראש הממשלה יצחק רבין.

הרצח אירע בליל י"ב בחשוון התשנ"ו, ב-4 בנובמבר 1995 בשעה 21:45 בכיכר מלכי ישראל בתל אביב-יפו, בתום עצרת השלום תחת הסיסמה "כן לשלום, לא לאלימות". העצרת הסתיימה בביצוע "שיר לשלום" שבו השתתף גם רבין. הדף ובו מילות השיר נותר בחולצתו של רבין והוכתם בדמו, והפך מאוחר יותר לאחד מסמלי האירוע.

בעת שצעד רבין מהמדרגות היורדות מן הכיכר אל עבר דלת מכוניתו הפתוחה, מלווה במאבטחיו, אנשי היחידה לאבטחת אישים, התקרב לעבר רבין הרוצח – יגאל עמיר, דתי בעל השקפה ימנית קיצונית – וירה לעברו שלוש יריות מטווח קצר. שתיים פגעו ברבין, שלא לבש אפוד מגן, במרכז הגוף, ואחת במאבטחו יורם רובין.

רבין הוחש אל מכוניתו והובהל למרכז הרפואי תל אביב ע"ש סוראסקי, שם נפטר מפצעיו כעבור 40 דקות. עמיר נעצר מיד במקום הרצח לאחר שעשרות מאבטחים ושוטרים השתלטו עליו, בלא שהשתמשו בנשקם. עם שמיעת היריות, החלה חרושת שמועות בקרב הציבור באזור. רבים הוכו בהלם והחלה התכנסות של אלפים סביב המרכז הרפואי בו אושפז.

משמאל לימין: שמעון פרס, הזמרת מירי אלוני ויצחק רבין שרים את "שיר לשלום: בכיכר מלכי ישראל דקות ספורות לפני הירצחו של רבין

נערים ונערות מדליקים נרות זיכרון בכיכר מלכי ישראל בתל אביב

על הדרך / הפינה של דודו

הבהלה לזהב | גרסה מקומית

1. ביום שישי השכם השכם בבוקר יצאתי להליכת הבוקר מוקדם יחסית, בשעה 05:45. כי שעון חורף אתם יודעים. מסביב ערפילים הליטו לוט. אפילו הזקיפים של שפני הסלע טרם תפסו את עמדות התצפית שלהם.

2. ובעודי מהלך לתומי בקצב די נאה לאדם בגילי המתקדם שמחלים מטפו טפו טפו. פתאום מרחוק אני מבחין בבני אדם חמושים בטיילי לאו מתקדמים לעברי בצעד נמרץ. עוד 50 מטר וטיילי הלאו הפכו למצלמות ענק באורך נדיב של חצי מטר.

3. בירור קצר, לאחר שנשימתי הסתדרה, העלה שיש כאן סוג מקומי של בהלה לזהב. החשודים הם בעצם צפרים אדוקים שהגיעו לכפר הנשיא כדי לצפות בפלא הנדיר הזהוב המכונה קיכלי זהבהב. שעד היום נצפה רק פעם אחת במדינת ישראל, כולל שטחיה הכבושים.

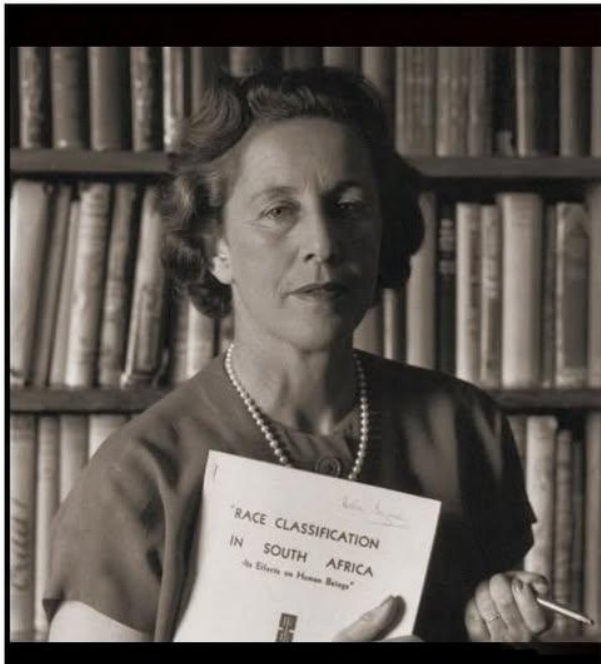
4. והנה מישהו מחברי הקיבוץ הבחין בפלא הזהוב יושב בנחת על ענף באחד מעצי קיבוץ כפר הנשיא, ותוך שעות מספר מלאו השבילים, המדרכות וכביש המערכת בעשרות אנשים שנעים בשקט מופתי ונושאים על שכמם מצלמות עצומות. לעניות דעתי כמה מהם הצליחו לצלמה. לפחות לפי החיוך שהפציע מפניהם הקורנות.

בצילום: דוגמה אופיינית לציפור הנדירה והזהובה (מצאתי בוויקיפדיה)

הלן סוזמן והפצ"רית

1. בין השנים 1961 ל-1974, הייתה הלן סוזמן היהודיה חברת הפרלמנט הדרום-אפריקאי היחידה אשר התנגדה בנחרצות למשטר האפרטהייד. עמדתה הנחרצת כלפי המשטר הגזעני הביאה להתנכלויות רבות מצד המשטרה כלפיה, כולל האזנות למכשיר הטלפון שלה. התנגדות כמו שלה לא הייתה נפוצה בקרב מרבית האוכלוסייה הלבנה בדרום אפריקה. במקרה אחד, האשים אותה שר בממשלת דרום אפריקה כי שאלותיה בפרלמנט מביכות את המדינה; לכך היא השיבה: "אלה לא שאלותיי אשר מביכות את דרום אפריקה, אלה תשובותיי".
2. זה יהיה מעשה מאוד לא אחראי מצידו להשוות בין הלן סוזמן לפצ"רית יפעת תומר-ירושלמי. בוודאי לא אחרי מעשי הזוועה שהאחרונה אפשרה לצה"ל לעולל בעזה. אבל במקרה של הדלפת הסרטון יש דמיון מה לתשובה של הלן סוזמן לשר בממשלת פרטוריה. זאת לא ההדלפה שהביכה את מדינת ישראל, זה תוכנו הנורא של הסרטון שמתעד מעשי התעללות לא אנושיים שהבאישו את דמותנו. ההתעסקות המוגזמת בהדלפה נועדה להסיח את הדעת מהמעשים הנפשעים שהתרחשו. אל תתבלבלו תשאירו את העיניים בכל הכוח על הכדור.

אור השמש הוא הטוב שבחומרי החיטוי | מוקדש לפצצת התאורה שבערוץ 14 מכנים אותה פצ(מ)רית

1. כאשר נעשה פשע במחשכים, כשהוא מוסתר מפני הציבור, יש לגלות אותו ולחשוף אותו לעין כל. רוב בני האדם חוששים לעשות זאת, כי ישנו כלל ידוע בתרבות האנושית שנקרא "מי שחושף חוטף".
ולמרות שרוב בני האדם חוששים להעז ולחשוף מעשי עוול נסתרים, ישנם בכל זאת פה ושם בודדים שמעזים לחשוף, וזאת על אף שהם יודעים שהם הולכים לחטוף. בתנ"ך קוראים להם נביאים. ובמעלה ההיסטוריה של התרבות האנושית הם מתגלים כסוג של אנשים שמבינים שאין שום אור בקצה המנהרה שלא הם יהיו אלה שידליקו אותו. ואחר כך כאות תודה יורים בהם.
2. לואי ברנדייס היה משפטן יהודי אמריקאי, היהודי הראשון שכהן כשופט בבית המשפט העליון של ארה"ב לואי ברנדייס ביסס גישה משפטית שראתה את האדם הבודד במאבקיו החברתיים והכלכליים. ובכך תרם ברנדייס תרומה מכרעת למהפך שחל במשפט האמריקני, שנהג לקדש באופן כמעט מוחלט את חירויות התאגידים, בהן החירות להשליט מונופול, לעסוק בתחרות בלתי הוגנת ולהעביד בתנאים נצלניים. תרומה זו הביאה לכינויו "פרקליט העם".
3. בספר שמואל ב' בפרק יב בקצהו של משל כבשת הרש של נתן הנביא, אומר נתן לדוד את הדברים הבאים: "כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ בְּסִתְּרִי; וְאֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה נֶגֶד כָּל יִשְׂרָאֵל וְנֶגֶד הַשֶּׁמֶשׁ."
מעל מאה שנים חלפו מאז כתב לואי ברנדייס במאמר את המשפט הידוע שתובע שקיפות שלטונית "אומרים שאור השמש הוא הטוב שבחומרי החיטוי".
4. אין בידי שום מסמך או מידע מבוסס שמאשש זאת. לואי ברנדייס לא קיבל חינוך יהודי פורמלי, אך השפעתו הרבה של דודו, לואי נפתלי דמביץ, סייעה רבות להשכלתו היהודית. לכן יתכן מאוד שהשופט ברנדייס הכיר את משל כבשת הרש וציטט את נתן הנביא, כאשר כתב במאמרו המפורסם את המשפט הידוע הנ"ל.

זיכרון שמסרב להימחק | השבוע היה ה-4 בנובמבר

1. זה היה בהפגנה ההיא, בשנת 1995, שהתקיימה תחת הכותרת "כן לשלום, די לאלימות".!

ישבנו מעין ואני על אבני השפה של המדרכה בצד הדרומי של כיכר מלכי ישראל, לצידנו ישבו דליה רביקוביץ' ובנה. הקהל מחה ושר, שר ומחה (ובסוף הוא גם ימחה דמעה).
אחר כך רבין שר את "על כן רק שירו שיר לשלום אל תלחשו תפילה" וזיזף נורא כל כך שזה היה מכמיר את הלב. ואחר כך הלכנו למכונית ונסענו חזרה לכפר הנשיא.

2. בדרך עצרנו בכפר ויתקין לפנקייק עסיסי.

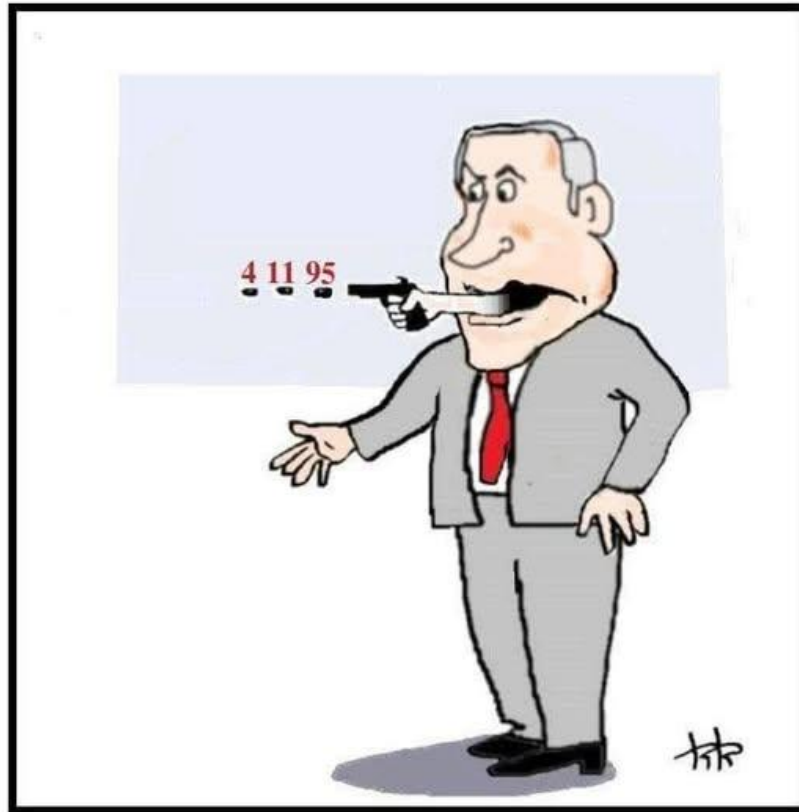
כשיצאנו מהרכב יצאה אישה מהפזזון העיפה מבט לעבר המכונית שלנו שהייתה עטורה בסטיקרים המבשרים לכל העולם ש"כן לשלום ולא לאלימות", העבירה מבט לח על הכתובת "שלום עכשיו" שהתנוססה בחזית חולצתי, חייכה לאט חיוך רע ואמרה: "רצחו לכם את ראש הממשלה..." "כן אמרה "לכם" ואז חייכה שוב.

3. וכך נודע לנו שראש הממשלה יצחק רבין נרצח.

החיוך הרע שלה הפך למאכלת שננעצה בליבי. בפעם הראשונה בחיי הבנתי באמת למה הרשע מההגדה הוא רשע. "מה העבודה הזרה הזאת לכם" הוא אומר. ומאותו יום הפנקייק בכפר ויתקין הפך להיות לי מר כלענה, לתמיד.

פינת הקריקטורה השבועית: לא נשכח ולא נסלח

@@@@@@@@@@@@@@

• 30 שנה

שלושים שנה חלפו מאז אותו לילה נורא שבו נרצח יצחק רבין. אריה ואני היינו בדרכנו מירושלים לכפר הנשיא, במחשבה לעצור בדרך בתל-אביב בעצרת השלום, אבל כששמענו ברדיו כמה הכיכר כבר מלאה, החלטנו שישתדרו שם בלעדינו והמשכנו בדרכנו הביתה.

הייתי אז מנהלת חטיבת הביניים, ובבוקר התאספנו, הנהלת "עמק החולה" בשעה 6.00 כדי להתארגן להיערך. מבחינתי, היה ברור לי שבכל רגע אני צריכה להיות זמינה לצוות המורים והעובדים, ושהצוות, בכל רגע נתון צריך להיות עם התלמידים, לתמוך, לתמוך ולתמוך. אני, אישית הייתי חדורת מטרה, ולא הרגשתי שום דבר מעבר לחובתי באותו הרגע. עד שהגעתי הביתה, התיישבתי על הספה מול הטלוויזיה ו... התפרקתי.

זה היה לפני שלושים שנה. תלמידינו בחטיבת הביניים, היו אז "ילדי הנרות", שהתאספו במשך ימים ארוכים בכיכר מלכי ישראל, שנקראה מאז כיכר רבין, ישבו סביב הנרות ושרו את השירים, כמו "איפה יש עוד אנשים כמו האיש ההוא" ו"שיר הרעות". ילדי הנרות, הם היום ההורים של חיילים שנלחמו בשנתיים האחרונות במלחמת השבעה באוקטובר, חלק מילדי הנרות, אולי אפילו היו בעצמם מגויסים במלחמה הנוראה ביותר שידעה מדינת ישראל.

שלושים שנה ותחושת ההחמצה נעשית חמוצה ומרה יותר.

• חדשות ירוקות

"אנחנו במפה, ואנחנו נשארים במפה", אמר טל ברודי לאחר הניצחון ההיסטורי של מכבי ת"א על נבחרת צ.ס.ק.א בכדורסל בפברואר 1977. אנחנו בכפר הנשיא זכינו בתהילה דומה בזכות ציפור שיר קטנה, בשם "קיקלי זהבהב", שבנדודיה מסיביר לא השתמשה ב GPS ונחתה על הדשא של אילן ורחל גינת. הם, אילן ורחל, היו בדרכם לירושלים, ולא יכלו להתעכב, רק הספיקו לצלם את הציפור ושלחו לחתנם, ששלח לקבוצת ווטסאפ של צפרים, ששלחו לעוד קבוצות, ששלחו ושלחו... ומהחד-גדיא הזה נפוצה הידיעה בכל רחבי הארץ וגם

בעולם הגדול. הצפרים התחילו להגיע. אבל ציפור היא ציפור, והיא לא מחכה לכל הצפרים שנהרו הנה. רק נשארה התמונה.

צילום: אילן גינת

השבוע, טיילנו עם ותיקי הגליל באגמון החולה, בעגלת המסתור בשעת שקיעה, זו השעה שהציפורים, ובעיקר העגורים מגיעים למלון המקומי, ללינה בתוך המים ללינת הלילה. היו שם מאות ואולי אלפי עגורים, צווחים ככרוכיות, אותה הצווחה, שכשאני שומעת אותה, אני רצה החוצה לראות את הלהקות, היו שם שקנאים, וגם פלמינגוס, היו טבלנים, סיקסקים ועוד ועוד ציפורים (אני הסתכלתי ולכן לא היה לי זמן לרשום).

לראות צפורים נודדות אל מול ירח מלא, הייתה חוויה נדירה.

• מתי יהיה לנו לוח קהילתי?

פעם היה לנו לוח מודעות שעליו הופיעו כל המודעות על אירועים קרובים. היום אין!

בעבר חשבתי, שכדאי לבקש ממישהו שיתכן אפליקציה שבתוכה ניתן יהיה לרשום כלל פעילות מתוכננת לשוב, כדי שלכל תושב בכפר הנשיא יהיה המידע הזה זמין, ועל מנת שפעילויות לא יתנגשו זהו בזו, ומסתבר שלא צריך להמציא לא אפליקציה ולא גלגל. יש לנו "מקומי" וכל אחד יודע להיכנס אליו. ל"מקומי" יש גם לוח שכל קהילה יכולה לאמץ ולהשתמש. בלוח הזה ניתן להכניס את כל האירועים המתוכננים, כל הישיבות, האסיפות, פעילות תרבות, חוגים וכו'. צריך רק להפעיל ולתפעל אותו.

ואני שבה ושואלת: למה אין לנו לוח כזה? מנהלת הקהילה, מנכ"ל, יו"ר, אנא הרימו את הכפפה.

תודה

שבת שלום לכל הקוראים הנאמנים של דברי הכפר

מי יתן, שישבו כל החטופים לקבורה ראויה

מי יתן, שתשוב היימנוט קסאו לביתה ולמשפחתה.

תמר וולפין

פינת ההנצחה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

אדי נמנוב ז"ל - (24/10/2020 - 16/12/1929)

אדי נולד באיסטנבול שבטורקיה, זאת לאחר שהוריו יצאו מהארץ לשם עקב עבודה. ב 1950 חזרה המשפחה לארץ היישר לכפר הנשיא. אדי, איש רב פעלים, כמעט בכל שטח אפשרי. סדרן עבודה, סדרן תחבורה, רכז בטחון ועוד, ועוד.... אנחנו, הדור השני, זוכרים אותו בעיקר בשטח הספורט כמובן.

<https://khbbm1.wixsite.com/2020-16>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

6 חללים הושבו השבוע לארץ לקבורה מכבדת.

סרן עומר מקסים נאטרה ז"ל נולד וגדל בלונג-איילנד שבארה"ב, אך מתואר כ-"הכי צבר שיש". על אף שהתקבל ללימודים בארה"ב, הוא בחר לעלות לישראל במסגרת גרעין "צבר", ואחרי שנת מכינה התנדב להתגייס כחייל בודד לחיל השריון. עומר התקדם לתפקיד פיקודי ולאחריו יצא לקצונה והפך למפקד מחלקת טנקים. עומר אהב ספורט, שיחק כדורגל, כדורסל וכדורעף והיה קפטן של קבוצות ספורט בבית ספרו. משפחתו וחבריו העידו שהיה אדם חם, מצחיק, ואופטימי, אוהב כל אדם ואת המדינה בכל רמ"ח איבריו ואף היווה השראה עבור חיילים בודדים נוספים שהתגייסו בעקבותיו. בשבעה באוקטובר, עומר נחטף לצד חבריו לטנק בעת שפיקד על הצוות - נמרוד כהן ששוחרר לאחר למעלה משנתיים בשבי, שקד דהן ז"ל ועוז דניאל ז"ל שהושבו לקבורה. במשך 421 ימים לא נודע גורלו של עומר. ב-א' בכסלו תשפ"ה (1.12.2024), קבע הרב הצבאי הראשי כי הוא נפגע אנושות בקרב ומת עוד ביום החטיפה. בן 21 בנופלו, עומר הותיר אחריו את הוריו רונן ואורנה ואת אחיו דניאל.

עמירם קופר ז"ל, ממקימי קיבוץ ניר עוז, ראה את יישוב הנגב המערבי כמשימת חייו. עמירם היה משורר ומלחין פורה - הוא פרסם שלושה ספרי שירה, ושיריו בוצעו בין היתר על ידי הגבעטרון, מקהלת הקיבוץ הארצי וחמישיית גלבע. מלבד פועלו בתחום השירה, עמירם היה כלכלן שכיהן בין היתר כמנהל כספים ובקרה ביישובי חבל מעון, במשך למעלה מ-24 שנה. עמירם התחתן עם נורית ונולדו להם שלושה ילדים - רותם, רות ולוטן. הוא נחטף בשבת ה-7.10 בחיים ונרצח בשבי. הותיר אחריו את אשתו נורית (שנחטפה איתו ושוחררה) שלושה ילדים, בן אחד מאומץ ו-11 נכדים.

סהר ברוך ז"ל מקיבוץ בארי, בנם של תמי ורוני, אח לגיא, עידן וניב. לאורך חייו הצטיין סהר במקצועות הריאליים, תחביביו היו מבוכים ודרקונים, קלפי מג'יק וספרי פנטזיה. הוא הרבה לשחק שחמט ואף השתתף בתחרויות. בצבא שירת כמנוען בסטי"ל ולאחר שירותו התקבל ללימודי הנדסת חשמל ומחשבים באוניברסיטת בן גוריון, שהיה אמור להתחיל שבוועיים לאחר חטיפתו. חבריו מתארים אותו כאדם מחויב ומסור לעבודה, מקצוען בעל ידע רב. ב-7.10 שהה עם אחיו עידן בבית אמו, בעת פשיטת מחבלים על הבית עידן נרצח וסהר נחטף לעזה, סהר נרצח במהלך ניסיון של צה"ל לחלצו.

אל"מ אסף חממי ז"ל מקריית אונו. את דרכו בצה"ל החל חממי בחטיבת גבעתי. ב-2010 קיבל את אות מצטיין הרמטכ"ל, התקדם בשרשרת הפיקוד ובין היתר שירת מ-2016 עד 2018 כמפקד גדוד צבר, מ-2018 עד 2020 כמפקד בסיס האימונים החטיבתי של חטיבת הקומנדו ובין 2020 ל-2022 כמפקד חטיבת הנגב.

ב-2022 הוא מונה למפקד החטיבה הדרומית של אוגדת עזה. בטקס חילופי המפקדים אמר: "אנשי החטיבה הדרומית, אני מקבל היום בגאווה ואחריות אדירה את הפיקוד על החטיבה. נמשיך להגן על התושבים בגזרה ולהכין את החטיבה למלחמה." בשבעה באוקטובר נפל בקרב בקיבוץ נירים ונחטף יחד עם סמל ראשון תומר יעקב אחימס ז"ל וסמל קיריל ברודסקי ז"ל, לוחמי החפ"ק שלו שהושבו לקבורה. בן 40 בנופלו, אסף הותיר אחריו את הוריו קלארה ואילן, את אחיו איתן, את אשתו ספיר ושלושת ילדיהם - אלה, אלון וארבל.

סמ"ר עוז דניאל ז"ל היה נגן גיטרה מחונן שהאמין בכוחה של המוזיקה לשנות את העולם. סיפור האהבה בין עוז לנגינה החל בגיל תשע, ומגיל צעיר חלם להופיע מול קהל בארץ ובעולם. קרוביו מספרים כי היה בחור מצחיק, ערכי, אוהב חיים, ותמיד עם חיוך ענק. כפי שהעידו חבריו הרבים, עוז היה החבר הכי טוב של כולם. עוז יכול היה להתגייס במעמד של מוזיקאי מצטיין, אבל החליט שהוא מעדיף לעשות שירות משמעותי ושהגיטרה תחכה. גם כשהגיע הביתה אחרי סגירות ארוכות בבסיס, הוא הקדיש שעות לאימון בנגינה.

עוז היה לוחם בגדוד 77 בעוצבת סער מגולן (7). בשבעה באוקטובר עוז יצא להילחם יחד עם חבריו לטנק, לאחר קרב ארוך מול מחבלים רבים, עוז נחטף עם 3 חבריו לטנק. נמרוד כהן ששוחרר לאחר יותר משנתיים בשבי, שקד דהן ז"ל וסרן עומר נאוטרה ז"ל שהושבו לקבורה. עוז יצא בחיים מהטנק, על הרגליים, ובחר להילחם בשובים שלו עד הרגע האחרון. לאחר כארבעה חודשים לאחר חטיפתו, הוכרז כחלל אחרי שבמשך 141 ימים לא היה ידוע מה עלה בגורלו. בן 19 בנופלו, עוז הותיר אחריו את הוריו, מירב ואמיר ואחותו התאומה, הדר.

סמ"ר איתי חן ז"ל היה הבן האמצעי מבין שלושה אחים. איתי גדל בנתניה, למד בכיתת מצוינות והיה ספורטאי מבטיח. הוא אהב לשחק כדורסל, לטפס על קירות טיפוס, לטייל ברחבי הארץ, ובקיש שלפני הגיוס עבד כמדריך בקייטנה. כנער עסק בפעילות חברתית והיה מדריך של"ח צעיר (שדה, לאום, חברה) במסגרת תוכנית של"ח וידיעת הארץ של משרד החינוך. למרות שנפצע במהלך תפקידו כמדריך, התעקש להמשיך בתפקיד ובהמשך להתגייס כלוחם בשריון בגדוד 77. בשבעה באוקטובר איתי יצא להילחם באומץ רב לצד חבריו לטנק. סמל תומר ליבוביץ ז"ל נהרג בקרב, ואיתי נחטף יחד עם יתר חברי צוות הטנק: סרן דניאל פרץ ז"ל שהושב לקבורה וסמ"ר מתן אנגרסט ששוחרר מהשבי אחרי מעל שנתיים. איתי הותיר אחריו את הוריו רובי וחגית, ואת שני אחיו, רועי ואלון.

7 חטופים חללים נמצאים כבר 763 ימים בשבי

אלו 7 החטופים החללים שנותרו בעזה:

סגן הדר גולדין מכפר סבא, קצין מסיירת גבעתי, נהרג באוגוסט 2014 בקרב ברפיח במהלך הפסקת אש במבצע צוק איתן, וגופתו נחטפה על ידי חמאס. כבר יותר מ-11 שנים הוא מוגדר כחלל צה"ל שמקום קבורתו לא נודע, ולמשך כל התקופה נאבקה משפחתו על השבתו - ובין השאר דרשה, עוד הרבה לפני שפרצה המלחמה, שלא לאפשר את שיקום עזה ללא השבתו.

דרור אור נרצח ב-7 באוקטובר ונחטף לרצועה. תחילה דרור הוגדר חטוף, אך כעבור 208 ימים משפחתו התבשרה כי הוא אינו בין החיים. דרור הוא אב לשלושה ילדים, יהלי, נעם ועלמה, ובן הזוג של יונת אור שנרצחה בבוקר המתקפה. שניים מילדיו, עלמה ונעם, נחטפו ושוחררו בעסקת החטופים בנובמבר 2023.

רס"ל רן גואילי ממיתר, לוחם יס"מ, נפל בקרב בקיבוץ עלומים. רן נלחם פצוע לאחר ששבר כתף בתאונת אופנוע והיה אמור לעבור ניתוח, ולמרות זאת יצא לעוטף. הוא הספיק להציל את חייהם של עשרות ממשותפי המסיבה ברעים לפני שנהרג וגופתו נחטפה לעזה. הוא לחם כשנתיים ביס"מ נגב של משטרת המחוז הדרומי, ולמרות גילו הצעיר השתבץ בפלגת האופנועים. גואילי הותיר אחריו הורים, איציק וטליק, ושני אחים - עומרי ושירה.

מני גודארד מבארי נרצח ב-7 באוקטובר ונחטף. על מותו הודיע קיבוצו רק בפברואר 2024. גם אשתו איילת נרצחה במתקפה על ביתם. בתם מור השרוני סיפרה שהוריה היו מארגנים ערבי שירה בבית העם בקיבוץ, ומני היה שחקן כדורגל, מלך השערים של הפועל בארי. בהמשך הוא אימן בקבוצת הנוער.

ליאור רודאיף נחטף מביתו שבניר יצחק ב-7 באוקטובר. בחודש מאי 2024 התבשרה המשפחה כי הוא נרצח במתקפת הפתע, וגופתו נחטפה לעזה. ליאור היה נשוי ליפה במשך 38 שנים, אבא לנעם, נדב, בר ובן, סבא לתומר, דגן ושי. בהודעה על מותו נכתב כי היה "איש של נתינה ולב ענק לכל סובביו. במשך 40 שנה התנדב כנהג אמבולנס באשכול. לכל מקום הוא תמיד התנדב ראשון והושיט יד לכל. הוא היה ארגנטינאי בנשמה, רוכב אופניים מושבע."

ג'ושוע לואיטו, אזרח טנזניה, הוגדר כנעדר במשך חודשיים עד שנודע שנחטף לרצועה ונרצח שם. הוא היה סטודנט לאגרונומיה שהגיע לישראל ללימודים ולהתמחות במסגרת סוכנות הסיוע הבינלאומית, כשלושה שבועות בלבד לפני מתקפת הטרור. הוא התגורר בנחל עוז. מלבדו נרצח אזרח טנזני נוסף, קלמנס פליקס מטנגה. אביו של לואיטו קרא לקהילה הבינלאומית לפעול לשחרור מידי של גופת בנו.

סונטיסק רינטאלק, אזרח תאילנד, נרצח ביום הטבח במטעי קיבוץ בארי - ונחטף לעזה. הוא עבד במשך שנים בחקלאות, ועלה לישראל ב-2017 כדי לסייע לפרנס את משפחתו.

שירי מלחמת חרבות ברזל

קול שמיים כי

אחרי ככלות

אחרי ככלות
עלתה הקמה הצהיב הדגן
ושבולים כלות
שחורות מלען
זו ליד זו נחו
כפופות נושאות על פרקן
בשיח קמה שחו
מנחשות את סופן
עוד מעט יבוא הקיץ הקץ

ינוע הלהב ראשים יקצץ
ותף הדיש יכה וישבור
כדי את הבר מן המץ לבר
ואנו הפך נהפור בשקט
לקש מתפור לשלף משחיר
וקרקע סדוקת מכאוב ושותקת
לאזמל מחרשה את גופה תפקיר

יעבור לו הקיץ יופיע הסתיו
וגרעין שישרד ימחה דמעותיו
יסמן מחדש ישוב בדממה
אל חיקה המבטיח של אמא אדמה
כי הוא שחונן לחזור
לחיות נעורי זרעון ונבט
והוא שיתן לעצב מזור
עד גבעול יצמיח שבלת דואבת.

סאירס קופר

- 7.11 טבע אורן
- 8.11 נטליה סגל
- מירון מתתיהו
- 10.11 גדי עמית
- אילן המאירי
- אייל דיין
- עתליה יצחקי
- 11.11 אורי אדלשטיין
- דב לקס
- ניצן ג'קסון
- רפאל נידם
- 12.11 נטע בר
- ענבל לימור
- 13.11 רפי פרנק
- שר מק'לוקלין
- זוהר דבולט
- ניב פלמה

סיפור לשבת

אמא שלי חסמה אותי

אימא שלי חסמה אותי.
לא בגלל שהיא שנאה אותי, אלא בגלל שהיא אהבה אותי יותר ממה שאני יכול להבין.

"אימא, את יכולה להלוות לי קצת כסף?"
"לא".

"אימא, את יכולה לעזור לי עם שכר הדירה?"
"לא".

"אימא, אני יכול לחזור לגור בבית?"
...שתיקה.

רגע אחרי, היא חסמה אותי. שיחות, הודעות טקסט, שום גישה אליה. התפוצצתי מכעס. "איך היא יכולה לעשות לי את זה? אני הבן שלה!"

באותו לילה ישנתי על ספה של חבר. ואז על הספה של חבר אחר. אף אחד לא יכול היה להחזיק אותי יותר משבוע.

יום אחד, הלכתי לבית שלה. היא לא פתחה לי את הדלת. אבל על השולחן הקטן בפתח היה מכתב ששמי רשום עליו.

היה כתוב שם:
"אני אוהבת אותך. אבל אני לא יכולה להמשיך להציל אותך מההשלכות של הבחירות שלך. בכל פעם שאני עושה זאת, אני לא עוזרת לך - אני משאירה אותך תקוע. אני לא רוצה בן נוח. אני רוצה בן חופשי. וחופש... זה משהו שאתה צריך להרוויח אותו, בדרך כלל דרך כאב".

בכיתי. חודשים חלפו, מצאתי עבודה, שכרתי חדר קטן, התיישרתי, הסתדרתי. בניתי שגרה.

ביום שקיבלתי את המשכורת הראשונה שלי, שלחתי לה הודעה.
אולי ביטלה כבר את החסימה? ההודעה עברה.
תשובה? עדיין אין.

אבל באותו ערב, כשחזרתי הביתה, הייתה שקית שומרת חום בכניסה.

בפנים - הארוחה האהובה עליי ופתק: "עכשיו אתה מוכן לחזור הביתה.
לא כדי לבקש משהו... אלא כדי לשתף את מה שבנית".

שיעור:

לפעמים אהבה לא עונה להודעות שלך- כי היא מחכה שתגדל מספיק כדי להבין
את השתיקה.

עיבוד מאנגלית לעברית – חמדה גלעד ©

